

Arnhem, 25 februari 2024

Lieve Bossche Bol,

Her en der barsten bomen al uit in roze explosie
en ook de magnolia tast met teer wit uit de knoppen,
welkom, zeker, deze herauten van de lente, maar ook wat overmoedig –
februari is wreed voor te vroege bloesem
die in de regens die nog komen bruinbevlekt verpappen zal.

Ik dacht aan de Tachtiger, God in het diepst van zijn gedachte,
die schreef: *ik ween om bloemen in de knop gebroken.*

Ook ik ween, niet om de romantiek,
maar om de katjes van de hazelaar;
het hooikoortsseizoen is reeds begonnen -
de herauten van het voorjaar
worden niet aangekondigd met koperen klaroengeschal,
maar met een luid hatsjoe hatsjoe hatsjoe.

Op het moment schrijf ik aan de voorstelling *No Future*,
over punk, krakers en de jaren tachtig,
het decennium dat met zijn woningnood,
toekomstangst, economische crises en escalerende nucleaire dreiging
op zijn minst een béétje overeenkomt met het onze.

De geschiedenis herhaalt zich, volgens Marx
eerst als tragedie, dan als klucht -
dus ik zoek naarstig in het nieuws naar wat te lachen.

Lastig.

Toen ik zeventien was, had ik zelf een hanenkam,
niet dat ik punk was; als puber in de jaren negentig
had ik vol vertrouwen in de toekomst;
mijn hanenkam was een leeg symbool.

Misschien dat daarom valt te lachen,
lege symboliek in een worstelende tijd –
soms vrees ik dat we onszelf te serieus nemen
waardoor we niet meer kunnen relativeren.

Dus ik zoek iets om te vieren en niet om te vrezen –
en dan lees ik dat de Bossche Bol honderd jaar bestaat.

En morgen, wanneer ik naar Maastricht trein
om les te geven aan de toneelacademie,
neem ik een kleine omweg via Den Bosch.

Om mijn reis te vervolgen met plakkerige slagroomhanden
en een snor vol chocola.

Wat toekomst betreft is het wellicht wat korte termijn,
maar wel een toekomst waar ik vertrouwen in heb.